

350. Bár Isten volt, és ember lett...

$\text{♩} = 60$ *mf*

1. Bár Is - ten volt és em - ber lett, De még - sem is - mer - ték;
2. De Pé - ter a Lé - lek ál - tal Ott fel - is - mer - te őt,

Az Em - ber Fi - a sok jót tett, Még így sem ked - vel - ték.
És meg - val - lot - ta nagy bát - ran Az em - be - rek e - lőtt:

f
Csak em - bert lát - tak ő - ben - ne, Nem Is - ten Föl - kent - jét,
Te Krisz - tus vagy, a Mes - si - ás, Az Is - ten egy Fi - a!

mf
Shogy pró - fé - tá - nál több len - ne, Azt a - lig sej - tet - ték.
Így nincs szí - vünk - nek sen - ki más, Ki - ben kell bíz - ni - a!

3. Megkérdez az Úr téged is, Hogy kinek tartod őt...
Tán elnémít a kételkedés, Mely szíved mélyén nőtt?
Ne gyűjtsd a balga érveket S mi tőle távolít,
De hittel hajtsd meg térdedet, Hidd el, ez boldogít!

4. Bár benne sokan kétkednek, Sőt most is támadják;
De boldogok mind, kik hisznek, S Péterrel ezt mondják:
Te Krisztus vagy, a nagy Király, Az Isten egy Fia!
Megvalljon Téged szív és száj, Ó, mindenek Ura!